

אני מזכיר להיכנס אליי. תעזרי לי ללבוש את החלוק הלבן" במחלקת הכוויות חיי בים המבקרים ללבוש חלוק סטרילי, כדי למנוע העברת זיהום מבחון. בפרוודור מחלקת הכוויות צועד ד"ר אורי כתר, מניח יד על כתפי אם מבוגרת ואומר לה בקול שקט: "יקח הרבה זמן עד ש..." האם הגרשית קוטעת את דבריו ומבקשת לדעת: "תניד לי רק אם הוא יהיה בסדר?" הדמעות שוטפות את פניה והרופא אינו מסיר את ידו מכתפיה. צועד איתה הלוח ושוב בפרוודור, עד ששניגש אליו אב מודאג אחר. ביציאה מהמחלקה יורדים במדרגות

האשה יהודית בן-יצחק, היא אחות חדר-הסיון בבית החולים, שקיבלה את בעלה הפצוע.

זעקת כאב בן-יצחק הוא הפצוע השלישי שהגיע ביום השבת לבית-החולים רמב"ם. צרור קלצ'ניקוב, שנורה לעבר הרכב שבו נסע, פגע בחזהו, ובניתוח בבית-החולים הוצא מנופו קליע.

ללא קול, רק עווית פנים מביעה את הכאב בשעה שהאח במחלקת הכירורגית בבית-החולים רמב"ם שופך נזול על תחבושת של פצוע. עודד

של סגן יצחק אלעזרי מלווים אותו בדרכו האחרונה. עוד הלוויה. בכי חרישי, מאר פק, טורף מגרונות הורים, אחים ואחיות מול קבר פתוח. "החברים ליחידה", אומר נציג צה"ל, "לא יכלו לבוא כדי לחלוק כבוד אחרון, כי הם עדיין נלחמים בשדה הקרב."

חלקה מס' 13 בבית-הקברות בקריית שאול מלאה. אין בה עוד מקום לקברים נוספים. חבריו של הרוג בכיר, אלוף יקותיאל אדם, התפנו מכל עיסוקיהם ובאו לחלוק לו כבוד אחרון. מנחם בגין, אריאל שרון, רחבעם זאבי, עזר וייצמן, אליהו בן-אלישר, יוסף בורג, שימחה ארליך ושלמה להט בלטו בתוך קהל המאות בהלווייתו של סגן הרמטכ"ל. אדם היה החלל הראי שון שנקבר בחלקה חדשה, שעד אותו בוקר היתה דשא רענן. אב ואם שכולים מחבקים זה את זה, מלטפים את הלחי, מנגבים דמעה, אחים ואחיות מגישים להוריהם יד תומכת. רגבי האדמה נוחתים בנקישות על ארוגות העץ ומכסים את המתים.

דמעות גבר משדה-הקרב ישר לבית-הקברות, להלוויה של האלוף יקותיאל אדם, הגיע רבי-סרן בתי-מגולח. הקצין לא הצליח לעצור ברגשותיו, ופרץ בבכי על כתפי אשתו של הרוג

סבא וסבתא שבאו לבקר את נכדם הפצוע, מלווה אותם המחלקה. הסבתא, מושבניקית צרובת-שמש, אינה מסגינה את ריגשותיה. היא אף מנחמת את האחות ההמומה, המטפלת בנכדה: "חמודה'לה, יש גם נפגעים. מותר לך לבכות, אבל את צריכה להבין, תשמעי לנו, המבוגרים. אנחנו עברנו הרבה מילהמות."

אין מקום בחלקה

יום השישי, דובר צה"ל מודיע על מועדי ההלוויות בבתי-הקברות הצבי-איים.

בשעה 11.00 נערכת הלוויה אהוד וינטר בבית-הקברות בקריית-שאול. עשרות לרבי מדים ואזרחים מתאספים בשער, שתי מוניות, הנכנסות לרחבה הפנימית, מובי לות את הורי הקצין, אחיו ואחיותיו. בני המישפחה השכולה יושבים על ספסלי-אבן וממתינים לארון בפנים החומות.

ברגע שניכנס הקומנדוקר ועליו הארון עטוף הדגל, פורצת אשה צעירה בריצה הצידה. היא מנסה לחסום את פיה בשתי ידיה, אך לא מצליחה לעצור ומקיא. קרובי-מישפחה עוטים אותה בחיבוקים ומובילים אותה אל התור, שהסתדר כדי לצעוד בסקס הלוויה אחרי הארון. בשעה אחת וחצי עוד הלוויה הוריו